

варъ на гърба си прѣгнать, право да ти кажъ, всичкій свѣтъ да дума, че е по добръ на оногова който върви по крака съ товаръ на гърба си отъ онзи който ѣзди на конь, ти да невѣрвашъ.

Хамалинътъ са огади, какво присмивката е за него, но не рече нищо, само са поначюмери и каза на ума си: »да чюж и другитъ му приказки, които дано бѣдѣтъ откъмто менъ,« и пакъ си слѣдваше пѣтя.

Като повѣрвѣли юще малко, Чифутичътъ му каза: »Постой хамалине да ти прикажъ и втората приказка; и пакъ подкачи: Сега, рече той, да пѣтуватъ двамина човѣци, да речемъ като насъ; отъ тѣхъ единий да е богатъ, да има доволно пари и отъ сичко много; да са храни съ сѣкакви отборъ гозби, а другий да е сиромашъ, да работи день и нощъ на хората и пакъ да яде сухъ хлѣбець—и него кога намѣрилъ кога не; Богами, мало-голѣмо у Цариградъ да казва, че на него е по-добръ отъ богатия, никога да не вѣрвашъ.«

Хамалинътъ разбра на кждѣ брули и тѣзи му приказка, но пакъ си помисли: »остана да чюж и третата, че тогава да видимъ какво щѣ правѣ и азъ.« Най-подирѣ отидохъ до къщата на Еврейна, дѣто хамалинътъ са вѣсря и рече: »Кажи сега и третата си приказка, че да са свърши.«—Слушай, отговори му Еврейнътъ: двама човѣци, както сме ний, единий да има хубави къщи като палатъ и да живѣе охално съ жената и дѣцата си, задоволенъ отъ сичко, а другий да нѣма нито една своя колибка, дѣто да са подслони, но да са скита по улицитъ и да ношува подъ нѣкоя си стрѣхъ на пѣтя върху гола земя, безъ постелка и безъ покривка, ако ти кажѣтъ хората, че му е по добръ отъ оногова, който има своя хубава къща и мягки постелки, щѣше ли да повѣрвашъ?

—Тѣзи ли сѣ твоитѣ приказки? рече хамалинътъ сърдито. Е, добръ на кое мѣсто щѣ оставѣ кошати?

—Тамъ горѣ на високото, каза Еврейнътъ, като му посочи да възлѣзе прѣзъ три стѣлби.